

Τίτλος: «Δημοτικοφανή ποιήματα του Κυριάκου Χαραλαμπίδη»

Συγγραφέας: ΛΟΥΙΖΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΟΥ

Λέξεις κλειδιά: Κυριάκος Χαραλαμπίδης, Νεοελληνική Λογοτεχνία, Νεοελληνική Ποίηση, Νεοελληνική Λογοτεχνία της Κύπρου, Διεθνές Συνέδριο «Κυριάκου Χαραλαμπίδη Επίσκεψις», Πρόγραμμα «Σπουδές στον Ελληνικό Πολιτισμό», δημοτικό τραγούδι, Διονύσιος Σολωμός, Άγγελος Σικελιανός, *Πρώτη πηγή* (1961), *Η άγνοια του νερού* (1967), *Το αγγείο με τα σχήματα* (1973), *Αχαιών Ακτή* (1977), *Αμμόχωστος Βασιλεύουσα* (1982), *Θόλος* (1989), *Μεθιστορία* (1995), *Δοκίμιν* (2000), *Αιγιαλούσης επίσκεψις* (2003), *Κυδώνιον μήλον* (2006) *Ολισθηρός Ιστός* (2009), *Ίμερος* (2012), *Στη Γλώσσα της Υφαντικής* (2013), *Ηλίου και σελήνης άλως* (2015)

Ημερομηνία δημοσίευσης: 2019

Εκδότης: Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κύπρου

Περίληψη: Πρόθεσή μας είναι να δείξουμε την πρόσληψη και αναπαραγωγή του τυπικού των δημοτικών τραγουδιών και του λαϊκού πολιτισμού στο έργο του σημαντικού ποιητή Κυριάκου Χαραλαμπίδη που έχει τις αναγωγές της στη διαρκή προσήλωσή του στην παράδοση, τη συντήρηση και τη συνέχειά της. Ο ποιητής μετουσιώνει σε ποίηση τον ρυθμό του κόσμου της Κύπρου, μέσα από τη λαϊκή θυμοσοφία, τα γνωμικά, τις προλήψεις, τις λαϊκές δοξασίες, ενώ αποθησαυρίζει στοιχεία και εικόνες της παράδοσης. Πιο συγκεκριμένα, στόχος μας είναι να μελετήσουμε και να δείξουμε τον τρόπο με τον οποίον, ο ποιητής τα αφομοίωσε και τα επεξεργάστηκε. Μέσα από αυτήν την προοπτική, η ανακοίνωση στοχεύει να επισημάνει ότι αυτός ο, ιδιαίτερα γόνιμος και ενδιαφέρων, διάλογος διακρίνεται από μία εντελώς νεότερη και ανανεωτική αντίληψη γραφής. Ο Χαραλαμπίδης κατορθώνει να μεταγγίσει, αριστοτεχνικά, την αίσθηση του δόκιμου ποιητή μέσα σε καλούπια του δημοτικού τραγουδιού, το οποίο όμως εκσυγχρονίζει και εκεί φαίνεται η ποιητική μαστοριά. Ως εκ τούτου, δεν πρόκειται για φοκλορική μίμηση αλλά για ανανέωση, αφού τα μοτίβα, οι φόρμες και οι τεχνικές της δημοτικής παράδοσης αξιοποιούνται με έναν ιδιαίτερο τρόπο και μεταποιούνται, ώστε να επιτευχθεί η δημιουργική ανάπλασή τους. Αυτό, λοιπόν, που πρέπει να υπογραμμιστεί είναι ότι δεν περιορίζεται σε ένα απλό, γραμματολογικό ή λαογραφικό τύπο, ενδιαφέρον. Η εντύπωση του ποιητή στο δημοτικό τραγούδι εντάσσεται και σε ένα ευρύτερο πλαίσιο θεωρητικού και αισθητικού προσανατολισμού. Η ταύτιση με τη γη και τα πάθη της, η γοητευτική διαδικασία της γέννησης, του έρωτα, της φθοράς, του θανάτου και της αναγέννησης, καθώς και το διπολικό αντιθετικό ζεύγος: ατομικό/συλλογικό ασυνείδητο διατρέχουν το ποιητικό του έργο. Ο ποιητής αναδεικνύει τη δημοτική παράδοση και τις σύγχρονες επιβιώσεις της, ως έναν σημαντικό παράγοντα της ενότητας του ελληνικού λαού, προβάλλοντας τη *μείζονα συνείδησή* της, όπως μας το έδειξαν ο Σολωμός και ο Σικελιανός.